

I Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn. Amen.

Kjære søstre,

I alle tider, slekt etter slekt, har det organ som heter hjerte, vært symbol for kjærligheten. Alle folk, i alle land på jorden kjenner hjertets språk. Gud ser globalt, sier vår kapellan, og vil nå alle mennesker på jorden. Det er derfor Gud ville bli menneske og ha et hjerte for å formidle sin kjærlighet til oss, fordi Gud er kjærlighet.

Mester Eckhart uttrykker seg med sterke ord om dette. Han sier: ”Hva er Guds kjærlighet? Hans natur, hans vesen. Den som skulle hindre Gud i å elske oss, ville dermed fornekte Guds vesen og guddommelighet. Guds vesen er knyttet til hans kjærlighet.

Thomas Aquinas sier at det ikke var nødvendig for Gud å skape mennesket, det vil si, Gud er fullkommen i seg selv. Han er Treenighet og er fullkommen kjærlighet i seg selv. Han ønsket å skape mennesket fordi det ligger i kjærlighetens natur å ville la mennesket få del i sin godhet.

Allerede i det Gamle Testamente får vi et glimt av Guds kjærlighet med sterke bilder, især kjærligheten mellom mann og kvinne. Vi husker Høysangen, som er en kjærlighetens sang: ”Kjærligheten er sterk som døden...” Jeg foretrekker å si: kjærligheten er sterkere enn døden, fordi døden skal forsvinne, men kjærligheten er evig.

Hos profeten Hosea leser vi: ”Se, jeg vil lokke henne, føre henne ut i ørkenen og tale vennlig til henne.” Kjærligheten kan bli sjalu: ”Se, derfor vil jeg stenge veien for henne med torner, når hun løper etter sine elskere.”

Men kjærligheten er miskunn: ”Jeg vil trolove meg med deg i miskunn og barmhjertighet.”

Det er i det Nye Testamente, med Jesu person at Guds kjærlighet åpenbarer seg for oss: ”Den som ser meg, ser Faderen,” sier Jesus. Han viser oss sin uendelige kjærlighet ved å lide, å dø på korset for å frelse oss. Det er alt dette Jesu Hjertefest forteller oss om. ”Hva kjærligheten er, har vi lært av at Jesus gav sitt liv for oss,” sier Johannes. Én person har forstått dette. Det er hans mor, Maria. Her i klostergangen viser den femte stasjonen av korsveien Jesus som treffer sin mor. Kunstneren har risset Marias hjerte i Jesu hjerte – ett hjerte – én smerte – én kjærlighet. Hun er vårt forbilde.

Vi husker også Paulus’ kjærlighetens vei, hvor Thérèse fant sitt kall. Hun skriver: ”Jeg forstod at Kirken hadde et hjerte og at dette hjertet brant av kjærlighet. Jeg forstod at kjærligheten innesluttet alle kall, at kjærligheten var alt, at den omfavnet alle tider og alle steder, kort sagt: Den er evig. Endelig har jeg funnet mitt kall: Det er kjærligheten. I hjertet av Kirken, skal jeg være kjærlighet.”

Mine kjære søstre, dette kallet er også vårt; som kontemplative nonner har vi valgt å være hjertet, og ett hjerte som brenner i Kirken, ellers er vi intet, sier Paulus.

Jeg husker, men det er lenge siden nå, at jeg leste Den Guddommelige Komedie, hvor Dante setter Lucifer og hele helvetet dypt nede i jorden i isen; ja, de er alle frosset der. Hvorfor?

Fordi det ikke finnes noen kjærlighet på dette stedet. Men så snart vi er i skjærsilden, ser vi sjelene etter hvert som de blir rensset, bli løftet oppover, og det blir lysere og varmere inntil himmelen åpner seg for dem.

Men hvordan kan vi være sikre på at vi elsker Gud? Ikke lur dere selv, sier Johannes, ”Om noen sier at han elsker Gud, men likevel hater sin bror da er han en løgner. For den som ikke elsker sin bror som han har sett, han kan ikke elske Gud som han ikke har sett. Den som elsker Gud, må også elske sin bror.” ”Mine barn, vår kjærlighet må være sann, ikke tomme ord, men handling.”

Kjærligheten gjør oss til Guds barn: ”Fordi dere er barn har Gud gitt sin Sønnns Ånd i våre hjerter, og Ånden roper: Abba, Far!” (Paulus).

Vi kan ikke tale om kjærligheten uten å nevne Den Hellige Ånd: ”Guds kjærlighet er utgydt i våre hjerter ved Den Hellige Ånd” (Paulus).

Kjærligheten skaper enhet med Gud og med hverandre. ”Jeg ber om at de alle må være ett, likesom du, Far, er i meg og jeg i deg. Slik skal også de være i oss.” (Johannes).

Efter oppstandelsen viser Jesus seg med side sår, især sin side: ”Kom med hånden din og stikk den i min side,” sier Jesus til Tomas.

Kirkefedrene har alltid sett i det åpne hjertet hvor blodet og vannet rant, som Kirkens fødsel. Som Eva kom fra Adams side, er Kirken født fra Jesu hjerte. Og dette såret skal stråle i evighet for å formidle den så store kjærlighet Gud har vist oss.

I de to siste årene har vi sett enkle piker, ja, ”askepotter”, som plutselig ble prinsesser; det er rørende hva kjærligheten kan gjøre. Men, mine kjære søstre, når det er Gud selv som blir menneske for at mennesket skal bli Gud, ja, dele hans guddommelige kjærlighet i all evighet, det er noe annet enn å bli prinsesse. Og det er dette Gud har gjort for oss alle, ja, for alle mennesker på jorden. Men det er enda mer enn vi kan forstå om Guds kjærlighet. Paulus sier: ”Det intet øye så, og intet øre hørte, det som ikke kom opp i noe menneskes tanke, alt det Gud har gjort ferdig for dem som elsker ham.”

Kjærlighet fra Gud
er det store bud
er det eneste jeg vet.
Bli i kjærlighet
og du har Guds fred
for Gud selv er kjærlighet.

Amen.

Til avslutning: La oss oppmuntre hverandre, og lese igjen encyklikaen Deus Caritas est.